

на силно укрепени позиции. Българската армия, напротив, бе стигнала до края на своите сили. Това налагаше едно най-голямо благоразумие от страна на Фердинанда и неговото правителство. Колкото повече, обаче, силите на България отслабваха, двойно повече отслабваше умът на българското правителство и двойно по-голямо ставаше безумието на Фердинанда. Едва когато неговата политика на изток не успя, едва тогава обърна той погледите си към запад. След като не успя да вземе Родосто и да влезе в Цариград, Фердинанд най-настоятелно поиска Солун. В тия си претенции той бе най-енергично подкрепен от своето правителство. Наистина, кабинетът претърпя една малка реконструкция с излизането на г. Гешова, за когото правителствения официоз в „Мир“ съобщи, че го заболяло ухото. Оказа се впоследствие, обаче, че не тази бе истинската причина на неговата оставка и че, следователно, неговото ухо не е изиграло такава важна историческа роля, каквато, например, според романа на Толстой „Война и мир“ е изиграла хремата, която Наполеон си спечелил, непосредствено преди боя при Бородино и която неговата хрема е имала големи и фатални последствия за хода на войната в 1812 г. и за свързаните с нея по-нататъшни събития. Г. Гешов твърди днес, че се е оттеглил, защото е бил против една война със съюзниците на България. Но той се оттегли едва тогава, когато Фердинанд, след като се бе съвещавал на 16 май, без неговото знание, със шефовете на опозиционните групи, изпрати шефа на своя кабинет Добрович да му съобщи, че всичките са се произнесли в полза на една войнствена политика и че само той — Гешов — е бил за миролюбиво разрешение на споровете със съюзниците. И г. Гешов си отиде безшумно, като скри то-